

ישיבת ועדת בטחון עירונית
מתאריך ט' באדר ב' תשע"ד (11.03.2014)

ישיבת ועדת בטחון עירונית
ישיבה ראשונה
חבר המועצה - חיים גורן - יו"ר סיעת דרום העיר
התקימה בתאריך 11.03.2014 בשעה 15:00 בבנין
העירייה ,
קומה 12 חדר הנהלה

סטנוגרמה
שושנה בלו

עוזר ומנהל לשכה
דני ויסמן

על סדר היום:

← ועדת בטחון עירונית

נוכחים בישיבה:

שם	תפקיד
חיים גורן	יו"ר סיעת דרום העיר, חבר מועצת העיר
אייל אלקריף	קצין המתנדבים במשטרה
אבי דוד	מנהל משל"ט בטחון
חביב נאמן	מנהל מטה חינוך
חנן פרץ	מנהל מחלקת ביטחון
אייל קידר	מנהל מחלקת מל"ח
דוד אהרוני	מנהל אגף בטחון ושרותי חירום
טוביה ינקלביץ	רע"ן מתנדבים מחוז ת"א במשטרה
אריאל זכריה	מתנדב בשכונות
שאול יגיל	נציג משרד החינוך מחוז ת"א
יוסי רנרט	נציג הגמלאים
סא"ל גד לידרור	פיקוד העורף
לוי מאלייב	מטעם ש"ס
דני ויסמן	עוזר ומנהל לשכה

* * *

חיים גורן:

- פתיחה
- הצגת הועדה ומטרותיה:
הגברת הביטחון האישי של תושבי תל אביב תוך שיתוף פעולה מיטבי בין כל הגורמים השותפים, בדגש על עירייה – משטרה – תושבים.

דוד אהרוני, ראש אגף הביטחון:

הצגת האגף ומחלקותיו:

- מחלקת ביטחון (חנן פרץ) עובדת בעיקר מול מוסדות החינוך דרך הקב"טים ו-6 חברות שמירה על פי ההנחיות של משרד החינוך והעירייה.
- עובדת מול המשטרה באירועים עירוניים וכדומה.
- חדר הנשק העירוני, שלגביו יש כרגע בעיה מול הנחיות חדשות של המשטרה שמטרתן צמצום כמות כלי הנשק בידי אנשים.
- המשל"ט מב"ט (השולט על פריסת המצלמות) שנפתח לאחרונה – נוכחות 24 שעות של מוקדנים הצופים במצלמות. כרגע תחום זה בהרצה ובחינת דרכי ההפעלה, הן בתוך העירייה (כוח אדם, מחשוב, ייעוץ משפטי וכו') והן בשיתוף פעולה עם המשטרה.
- מחלקת מל"ח (איל קידר) – משק לשעת חירום
- רכזת המשמר האזרחי (פלורט גרינברג) – אחריות על מעל 30 בסיסי הפעלה המתחזקים על ידי העירייה ומופעלים על ידי המשטרה ומתנדבים, בשיתוף פעולה תמידי לטובת הפעלת הבסיסים. בתחום זה ירדה מאד ההשקעה של המדינה, ומהשתתפות בתקציב של כ-50% היתה ירידה לכ-10%.

סא"ל גד לידרור, פיקוד העורף:

הצגת הממשק של פיקוד העורף לתחום הביטחון - רק בעיתות חירום. פיקוד העורף נכנס לתמונה כשיש רעידת אדמה או שנופל איזה שהוא טיל וכדומה. במקרים כאלה תהיה השתתפות בפעילויות שונות של העירייה.

יש 3 גדודים שמכסים את אזור תל-אביב. תל-אביב קיבלה נפה בפני עצמה מבחינה פיקודית, שזה ברמה של אוגדה פחות או יותר.

לפיקוד העורף יש יקל"ר, שיושב ב-חמ"ל של עיריית תל-אביב ומבצע את הקישור כל הזמן, את העברת המידע ואת שיתוף הפעולה בין שני הגורמים. עד עכשיו בכל התרגילים זה עבד היטב לגבי מתנדבים – אין מתנדבים של הצבא, אולם יש שני תחומים בהם יהיה צורך במתנדבים: 1. מהנדסי בניין, שיוכלו לתת היתר לכניסה לבניינים לאחר רעידת אדמה. 2. מורים, עובדים סוציאליים וכדומה, שיוכלו לעבוד מול אוכלוסיית הילדים במקרי אסון.

שאל יגיל, קב"ט מוסדות חינוך:

- שיתוף הפעולה מול מחלקת הביטחון, הוא טוב ורציף, יום יום, בכל מה שקשור לתחומי מוסדות החינוך. משרד החינוך מתקצב 11 תקני קב"ט מוסדות חינוך לעירייה והתקנים האלה מאוישים, קיימים, פועלים ועוסקים במוסדות החינוך ומונחים על ידי משרד החינוך. לא רק במוסדות החינוך, הם גם מועסקים בחלק מהמשימות שקשורות לאגף הביטחון, שהממונה מכתוב להם. כי המימון של משרד החינוך הוא 3/4 משרה וההשלמה של ה-1/4 זה של הרשות עצמה.
- תרגילי מוסדות חינוך לחירום הינם באחריות משרד החינוך ובשיתוף העירייה.
- בהקשר לרעידות אדמה, המשרד יצא במכרז ארצי להתקנת מערכות התראה לרעידות אדמה לכל אותם בתי ספר שנבנו לפני 1980. ההתקנה היא במימון מלא של המדינה, של משרד החינוך, לאותן מערכות, הנותנות התראה של בסביבות 15 שניות, תלוי במרחק של המבנה ממוקד הרעש. ככל שמוקד הרעש קרוב,
- המשרד מסייע לעירייה בממוצע של כ-250,000 שקל מדי שנה בשדרוג, בהתקנה של מרכיבי ביטחון למוסדות ביטחון. למשל בתיקי שטח למוסדות החינוך ויכולים להיות מרכיבים אחרים. זה יכול להיות גדרות, שערים, מצלמות, יש רשימה ארוכה של מרכיבים

טוביה ינקלביץ, ראש ענף מתנדבים במחוז תל-אביב:

במחוז תל-אביב, זה כולל גם את המרחבים שהם לא ת"פ עיריית תל-אביב, יש כ-5,200 מתנדבים שמחולקים ליחידות השונות, שבתוכן יש גם מתנדבים שמוכשרים ומיועדים לפעול

בעת חירום, כמו ברעידות אדמה, וגם בעת מלחמה, כשמגויסים כוחות לצה"ל, מל"ח, פס"ח, מכינים 'קאדר' של מתנדבים מקרב המתנדבים הפעילים לסיוע למשטרת ישראל. בנוסף יש עוד יחידת חירום שבנויה מאזרחים, שאין להם את הזמן לפעול בשגרה, אבל הם הביעו נכונות לפעול בעת חירום ולסייע למשטרת ישראל.

אייל אלקריף, קצין מתנדבים מרחב יפתח:

החיבור עם העירייה בתור מרחב, כל המתנדבים שגרים באזורים מסוימים באזור המרחב, יודעים להגיע ל-אס"לים של העירייה ושם לעבות את המערך ולסייע להם. לגבי פיקוד העורף – מלבד מורים ומהנדסים גם בעלי טרקטורונים, טרקטורים, משאיות, כל מה שאפשר לסייע, בעלי מוסכים שיש להם כלים, כל מיני קבלנים שיש להם צמ"ה, כדי שבשעת חירום יהיה קשה גם להתנייד. אולי איזה גשר יקרוס ולא יאפשר את המעבר, אז המשטרה מכינה מראש שכל המקומיים שיש להם את היכולת הזו יבואו למשטרה ויחולקו לכל מיני מקומות על בסיס הערכת מצב.

דיון לגבי נושא המתנדבים

דוד אהרוני:

אנחנו התחבטנו במשך שנים, כל פעם שבנינו את מערך החירום העירוני, איפה להכניס את המתנדבים, מתי כן, מתי לא, מתי זה גוזל מאיתנו אנרגיות ומתי אנחנו מקבלים מזה משהו. וזו איזו שהיא מתמטיקה כזאת שצריך ממש לבחון בפינצטה. כי מה שקורה, מצד אחד, כוח מתנדבים מצריך אנרגיות לטפל בעניין הזה. מתנדב שאתה לא מביא אותו, קורא לו, מתדרך אותו, מכשיר אותו, משמר אותו, אז הוא לא בדיוק שלך. ועכשיו אתה משקיע את כל זה, והשאלה מי משקיע ואם יש את הכוחות העירוניים להשקיע ויש את הזמן להשקיע, ובסוף כשאתה צריך אותו, האם הוא נמצא? האם הוא מגיע? האם הוא לא רשום בעוד כמה מקומות? ואם הוא מגיע, מה התרומה שלו? אני לא אומר את כל זה כדי להגיד שלא צריך מתנדבים. אני רק אומר, מי שלוקח, מי שרוצה מתנדבים, שייקח את זה בחשבון. אנחנו בגדול רק, שתדעו לכם, לחירום הגדול, הכללי שלנו, חילקנו את המתנדבים לשניים – פעם אחת מתנדבים שאנחנו אומרים, אלה מקצועות שאם היום אני לא לוקח את המתנדב ולא מסביר לו ולא מכשיר אותו לעניין הזה, אין סיכוי שבחירום אני אהיה בלחץ, אני אביא אותו ואני אגיד לו – עכשיו,

אתה יודע מה, תפעיל לי את המכונה הזאת. הוא יגיד לי – מה זה? תכשיר אותי. אני לא יודע מה. אין לי רישיון. אני סתם תפסתי, אמרתי מכונה. אני אקח משהו יותר פשוט – ניהול מקלט. ניהול של אנשים במקלט, שזה דבר רגיש, חשוב, עניין פסיכולוגי, עניין תפעולי, כמה דברים מסוימים. אני לא יכול לתפוס מישהו בטלפון, להגיד לו – עכשיו, תשמע, גש למקלט כך וכך, תנהל אותו. מישהו צריך איכשהו להכשיר אותו לפני, לתת לו כמה דברים. אז החלטנו שהדברים האלה, היותר מורכבים של העניין, אותם אנחנו נגייס לפני, זה הגרעין היותר מצומצם, יותר מקצועי. כשאני אומר מקצועי, יש כאלה שמתבלבלים, אז אני מתקן כאן משהו, מקצועי זה לא אומר שעכשיו יש לו רישיון לחשמל, או יש לו רישיון לרפואה. לא למקצועיים האלה אני מתכוון. כי אם יש לו רישיון לחשמל, אז אני יכול לגייס חשמלאי בשעת חירום, הוא יבוא עם תעודת חשמלאי, אז אני אגיד לו – טפל בחשמל – הוא יידע מה לעשות. לא לזה. מקצועי שאני צריך להכשיר אותו, שאנחנו, המערכת. זה גרעין אחד, והוא לא גרעין של אלפים, הוא גרעין יותר מצומצם.

יש גרעין אחר, שזה שאר הצרכים העירוניים, שזה לא משהו מקצועי. עניינים שאפשר לגייס אותו בשעת חירום, לתת לו תדריך של 10 דקות ולהגיד לו – סע לעבודה, אתה תחת פיקוח מישהו כזה או אחר. לטובת זה יצרנו מרכזי גיוס. כל הרובעים שלנו, 8 רובעים שעובדים בשעת חירום כמפקדות, בתוכם, במסגרות כאלה או אחרות שיש שם רווחה ועניינים וסיפורים, יש להם גיוס מתנדבים. שם אנחנו יוצאים בקריאה לציבור – רוצים גופים כאלה ואחרים, ואז לשם מגיעים, שם מתגייסים, ואז הוא יכול משם לשלוח אותו ליחידה כזאת, ליחידה אחרת, למרכז קליטה, למרכז כזה, למרכז אחר, ואז אפשר להפעיל אלפים נוספים. זה קודם כל בשתי מילים לגבי מתנדבים.

טוביה ינקלביץ:

אותה אוכלוסיה, שוב, אנחנו מכשירים אותם, אבל ההכשרה שהם מקבלים היא לא הכשרה כפי שמקבל מתנדב מן המניין, אבל שתהיינה להם איזה שהן תובנות בסיסיות ובעת הצורך אנחנו מפעילים אותם. אני גם מצטרף פה לאהרוני למה שהוא אמר, שגם אם אנחנו מכשירים, אני מדבר כרגע על האוכלוסיה שמתייחסת לאותם אזרחים שרק בעת חירום, אנחנו מכשירים אותם, הכול טובה ויפה, אבל עוד פעם, אנחנו לא יודעים עד כמה אנחנו יכולים לעשות שימוש. אנחנו יכולים לעשות שימוש, אבל מריבוי הניסיונות שיש, בעת חירום יש נהירה לכיוון המשטרה על מנת לסייע. זה בא גם על ידי המתנדבים הקיימים, זה בא גם על ידי אזרחים, ואיך אומרים, המשטרה עמדה בהחלט במבחן בדברים האלה.

דוד אהרוני:

בנושא מתנדבים, יש לי משהו שמפריע לי כבר הרבה שנים, והנה הזדמנות שכבר יש ועדה אנחנו גם נעלה את זה פה. מצד אחד, אני מבין את הצורך של כל מסגרת שמגייסת אליה את המתנדבים לטפל קודם כל בתחומים שבתחום אחריותה. אני מבין את זה. כל מסגרת יש לה תחום אחריות – אני צריך לטפל א-ב-ג, תן לי לסיים את זה. אני אתפנה – תקבל עזרה. אני חושב שעדיין לא הגענו לאיזה שהוא משהו מיטבי בקטע של ניצול נכון של מה שעומד לרשותנו, לא בשגרה ולא בחירום. ואני אתן דוגמא אחת מפה, דוגמא אחת קטנה משם, וזה רק דוגמא, צריך להעמיק הרבה יותר.

לעיתים יש מסגרות, נניח של משמר אזרחי, של אנשים שמסיירים במקומות כאלה או אחרים. אני לא בטוח שאנחנו מספיק מסונכרנים כדי להגיד לאותו בסיס במקום מסוים בשכונה מסוימת – שים לב, בית הספר הזה, פרצו לו כבר בחודש האחרון 4 פעמים, אנחנו מבקשים – שים עין. שים עין, זה אומר, כל משמרת סיבוב כזה, סיבוב אחר, תסתכל, תראה, תשגיח, תעביר איזה שהוא מסר. אני חושב שאנחנו לא מספיק מסונכרנים ולא מספיק עובדים במשותף, גם במקומות הקטנים האלה, כי יש כבר כוח ביד, אנחנו רק צריכים להיות מחוברים.

חיים גורן:

אבל לכאורה, זה של המשטרה וזה של המשטרה. כי המשטרה יודעת שפרצו לאותו בית ספר מן הסתם והמשטרה היא זאת שמפעילה את המתנדבים של המשמר האזרחי, אז למה בתוך המשטרה לא יודעים לעשות את סגירת המעגל הזאת לכאורה?

אייל אלקריף:

אני לא יודע על מה הוא מדבר. יש לנו.

אריאל זכריה:

אני רוצה לומר משהו ואני מדבר כמתנדב. אני רוצה לומר לכם, כשיש איזה שהוא מידע, כשהיתה איזו שהיא פריצה באיזה שהוא מקום, תמיד שמו את הדגש על המקום הזה ואמרו לנו – למקום הזה והזה שימו יותר לב, באזור הזה מסתובבים פורצים או כל דבר אחר, וכמובן שהתייחסנו לזה. מתנדבים, אם במשמר אזרחי, ואם כרגע אני שוטר על מדים בזמן שאני מתנדב, אז תמיד מדגישים בפנינו איפה אנחנו צריכים לשים יותר לב למקומות. אז ככה שאין מצב שאנחנו לא יודעים.

דוד אהרוני:

אני אומר את זה כבר לא כמקום ספציפי כזה או אחר אלא כשיטה – עיריית תל-אביב, משטרה, משל"ט, מחלקת ביטחון, מי שיושב במשטרה – כדי שהמידע יזרום. אם אנחנו מקבלים סנסורים של פריצות כאלה או אחרות, או שיש לנו מידע כזה או אחר ממקומות מסוימים – להעביר למשטרה. אם המשטרה יודעת משהו – להעביר אלינו. לא צריך מידע מסווג. והתייחסות לעניין, שנדע. יש לנו סיירים שלנו שמטפלים, אבל הם לא נמצאים כל רגע בכל מקום. ויש את הכוח המשטרתי ויש את הכוח של המשמר האזרחי. ואני אומר, פשוט לשים עין על הדבר הזה, ואני יודע שאני רק פותח פתח ואנחנו עוד לא סגרנו, זו ישיבת פתיחה, שככל שאנחנו נרבה, ואנחנו גם לא נחכה רק לפגישות האלה כדי לקדם דברים. אנחנו מעלים פה הצעות ורעיונות, אז הכוונה היא גם שהעבודה תתבצע גם מעבר לוועדת האלה וכשנגיע לוועדות נראה איך זה מתקדם. זו היתה דוגמא לשגרה. אני אתן דוגמא אחת לחירום של רעידת אדמה דווקא.

אייל אלקריף:

אתה רוצה תשובה לשגרה?

דוד אהרוני:

בבקשה.

אייל אלקריף:

כשאני הייתי קמב"צ בתחנת שכונות, אבי דוד עבד מולי, הביא לי ביפר של העירייה, שעל כל דבר קטן צפצף.

אבי דוד:

זה רק נהלי עבודה סגורים מסודרים שצריך לסגור אותם, קודם כל בינינו בתוך העירייה, ואחר כך ברמת המחוז והמרחב, כי אחרת המון מידע הולך. המון מידע. אם אתה לא תופר את המידע הזה וזה לא יורד בסוף בתדריכים מסודרים בכל מחוז, מהמחוז למרחב, לתחנות, לא יהיה.

חיים גורן:

זה שהבאת לו אז בזמנו, זה היה נוהל? היה משהו סגור?

קריאה:

זה ביננו, יזום.

אבי דוד:

אני אגיד לך, היית מנהל מחלקת הביטחון, העסק הזה היה 'מבורדק' לחלוטין. 'מבורדק' אני אומר בכל הרמות, כולל במשטרה. והיה לנו גל של פריצות של מחשבים, של מזגנים, מה שאתה רק לא רוצה, ולא ידענו איך לעכל. והבאנו שרק בקשר ישיר ונהלי עבודה אישיים פנימיים יכולנו לתפור את העניינים.

אייל אלקריף:

מעבר לכך, הוא גם דאג לי למירס עירוני, שאפילו הערתי אותו ב-2 בלילה על מה שהיה בזבולון, בשריפה גדולה, הוא היה איש הקשר שלי.

אבי דוד:

כמו שאהרונזי אמר, לפרוטוקול, באמת זה נושאים שצריך עוד לסגור אותם, לבחון אותם, וזה לא דווקא מתנדבים, כי גם הניידות מסתובבות בשטח.

חיים גורן:

לא, התוצאה בסוף שאנחנו רוצים שפעילות התנדבותית תתמוך בהחלטות, בקשר הישיר.

אבי דוד:

התוצאה בסוף זה בדיוק אותם נהלי עבודה שהזכרתי מקודם. ובסופו של יום, המידע הרלוונטי בזמן אמת, הוא יכול לרדת לניידת אורגנית, הוא יכול לרדת גם לאיזה שהם שני מתנדבים רגליים או לסייר ביטחון או לא חשוב מי, וזה כבר באופן טבעי, ברגע שזיהית שיש משהו וגם

ראו אותך שהגבת, ולא משנה כרגע מי, זה כבר באיזה שהוא שלב ישפר את תחושת הביטחון מבלי שבכלל עשית משהו. הם ראו ניידת, תוך שניה מרגע שמישהו עשה את העבירה.

אייל אלקריף:

בזכות המירס הזה היינו בקשר עם כב"א, מד"א, פיקוד העורף בלחיצת כפתור.

דוד אהרוני:

זו היתה דוגמא לשגרה. אני אתן דוגמא אחת לחירום. עכשיו דוגמא קודם כל מה עיריית תל-אביב עשתה, לפני שאני עכשיו אומר איפה אני מצפה מהמשטרה וההתנדבות לחשוב על משהו. עיריית תל-אביב מעולם לא היתה חייבת לטפל בהצלת חיים. זה לא תפקיד העירייה. הם לא גורמי חירום, לא הצלה, לא כלום. אנחנו בשנת 2004 הקמנו יחידת חילוץ עירונית, שבעצם באיזה שהוא מקום, עוד פעם, אני גם לא מתיימר להגיד, היא לא מחליפה לא את פיקוד העורף, לא את המשטרה, לא את כב"א, לא את מגן דוד, אף אחד. אבל למה? לקחנו 500 עובדים, כבר מ-2004, ולשמר כמות של 500 עובדים עם הדרכות והשתלמויות שנתיות, שאנשים עוזבים, פורשים, זה אומר להקים כל שנה מחדש מסגרות מסוימות ולרענן את אלה הישנים, זה לא פשוט, עם ציוד שיש להם, קסדות, אפודים, ואף אחד לא חייב אותנו. אבל הקמנו את המסגרת הזאת כדי לתמוך בכיבוי אש, כשם שבדיוק מה שאמר איש פיקוד העורף, שאני מסוגל לטפל ב-3 אתרים. אבל אתה יודע מה? אם תביא לי מתנדבים, אז אני אוכל לפצל ואולי אני אוכל לעשות קבוצות יותר קטנות מקצועיות על, לא 3 אתרים אלא על 7 אתרים, והמתנדבים יתמכו בי. זה מה שאמרנו לכיבוי אש. אמרנו – כמה מתנדבים אתה רוצה כדי מכסימום לפצל את הכוח שלך? כי הוא יודע לטפל ב-2, 3, 4 מוקדים, לא חשוב כמה. הבנו שאם אנחנו נבנה איזה 10 קבוצות של 50 איש כל קבוצה, 500 אנשים, אנחנו נוכל לתמוך בכיבוי אש. זה לא תפקידנו, זו לא אחריותנו, זה לא כלום, זו היתה סנונית ראשונה במדינה בכלל להקמה של משהו שכזה. אחרי זה ניסו לחקות אותנו ברמה של המדינה. אני מספר את הסיפור כי אני רוצה בסוף להגיע לנקודה חשובה, שתבינו לאן זה הגיע. עשו איזה פיילוט ברמה הלאומית, ואמרתי – אני מתנדב גם לפיילוט הזה. וכשהגיעו אלינו ובכל המדינה חיפשו מי יעשה את הפיילוט הזה של לא לבנות בתוך העירייה, רצו צוות מפעלי, צוות של רשות אחד וצוות בכלל של הציבור באיזו שהיא צורה. ואני העליתי בפניהם, לרמה הלאומית, ואמרתי – חבר'ה, מרגע זה העירייה תרמה את חלקה, אם אתם רוצים החוצה, הנה, חזרה לנושא מתנדבים, הפעלה של גוף כזה גדול כרגע של מאות אנשים בעירייה, אפילו לא בעירייה, בעיר,

כדי לגייס אותם לטובת העניין, כדי ליצור מוטת שליטה, כדי להפעיל את האנשים, כדי להיות בקשר, זה סיפור כל כך כבד. אמרתי, לא, לא, לא, לא בבית ספרנו. אני בעד, אבל יש לנו 33 בסיסי משמר אזרחי, 2,500 מתנדבים, יש לנו מוטת שליטה, יש לנו בסיסים, אנחנו מתקצבים, בואו נדריך אותם ונלך על הדבר הזה. הדבר הזה עלה לכל מיני אישורים, עד המפכ"ל ונפל בכל מיני מקומות, זה לא רצה וזה כן רצה, וזה אמר לא, ואמרתי, בתל-אביב אנחנו לא הולכים על שום פיילוט מסוג אחר, כי זה נפל אחר כך במקומות אחרים. אמרתי, רק בשיטה הזאת. בסוף הגיע למסקנה – אין מה לעשות, מלמעלה לא תגיע פקודה, בואו תסגרו את זה ברמת השטח. אני אומר לכם, הלכתי אני לסגן מפקד המחוז, זה היה אולי מנשה ארביב אז בזמנו, וסגרנו ברמה המקומית – בואו נעשה את הפיילוט פה בתוך הבית, זה טוב לכולנו, בואו נעשה את הדבר הזה. לקחנו את בסיס זמנהוף והכשרנו אותו למשימה הזאת. אני מבין שמבחינת המשטרה עד רגע זה לא קיבלנו מן אור ירוק – אתם יודעים מה, בואו נלך על כל הבסיסים, נעשה איזה שהוא משהו בסיסי, תראו מה קורה. למה עיריית תל-אביב הלכה על העניין הזה? אי אפשר היה להתעלם מהדבר הכי חשוב בנושא רעידת אדמה. מיד אחרי שיש רעידת אדמה, עם כל המשימות גם שיש לעירייה, אוכל וסיפורים ומפונים ואוהלים ומידע, הכול נכון, אבל הצלת חיים ליום יומיים שלושה הראשונים – מה שתציל זה מה שהצלת, לא הצלת – נגמר הסיפור. ואמרנו, אנחנו לא יכולים לעמוד מנגד. כל העירייה הגדולה הזאת, ומה, תגיד – אנחנו לא מצילים חיים? אנחנו לא עוזרים למי שצריך? אז בואו נכין את עצמנו כבר. והכנו את עצמנו. ואני חושב שהמשטרה תעשה נכון ובשכל והיא רק תזקוף לזכותה הרבה נקודות זכות. אני אמרתי את זה, למי ששכנעתי אותו בסוף, הוא הבין את הרעיון. בגלל זה הוא אמר – אני הולך איתך על הפיילוט. המשטרה תראה הרבה יותר טוב, עם כל המשימות שיש לה, היא לא חייבת להשבית את כל המתנדבים ולא כלום, אבל איזה שהוא גרעין קטן בכל בסיס שכזה, שלומד מה זה רעידת אדמה, מה זה הצלה. גם הבסיס הזה לא חייב, הוא צריך להנהיג את התושבים מסביב של החברים שלו, של המשפחה שלו, של השכן שלו, לא לרחוק. גם כל הרעיון הוא שהוא נמצא בשכונה, זו השכונה שלו והוא לומד כמה דברים בסיסיים. אני כבר לא יודע ברמה הלאומית איפה זה הגיע, כי זה עלה וקם כמה פעמים ונפל על תקציבים וסיפורים, וכבר היתה מוכנות ברמה הלאומית להכשיר, לתת, לצייד את כל הדבר הזה. אני לא יודע איפה כרגע זה עומד, כי אנחנו את שלנו עשינו.

טוביה ינקלביץ:

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

אני יכול לומר לך שעבודת משטרת ישראל בעת אירוע, כמו שכבר ציינת, רעידות אדמה, זה קודם כל הצלת חיים. אין מה לעשות. היא לא יכולה להכווין תנועה,

חיים גורן:

אבל הוא אומר, השאלה אם, אתה דיברת על איזה שהוא גרעין שמתנדב בשעת חירום.

טוביה ינקלביץ:

הייעוד של המתנדבים במצב שכזה זה אך ורק הצלת חיים.

דוד אהרוני:

אז הנה, תרים את הכפפה.

טוביה ינקלביץ:

הם מקבלים הכשרות בעניין הזה.

דוד אהרוני:

איפה?

טוביה ינקלביץ:

ברמה המקומית.

דוד אהרוני:

בכל בסיס?

טוביה ינקלביץ:

בטח.

אייל אלקריף:

כל בסיס 10 אנשים.

טוביה ינקלביץ:

התפקיד של המשמר האזרחי זה להציל חיים בעת חירום. גם בתרגילים הלאומיים שעושים, ועכשיו הולך להיות תרגיל 'נקודת מפנה 8' שמתחילים להתניע את זה,

דוד אהרוני:

אבל ספציפית לרעידת אדמה גם?

אייל אלקריף:

להכול. אם קרס בניין, אז גם.

טוביה ינקלביץ:

התפקיד של המתנדבים זה הצלת חיים. ולהיפך, אני עוד גם ביקשתי ואמרתי, היינו גם בישיבה עם מנהלת משאבי אנוש וגם אז עלה הנושא הזה, לפני כשנה לערך. הרבה לא יצא מהשיחה הזאת, כי אמרו שיכשירו עוד מתנדבים. לא צריכים את הכלים הגדולים. הכלים הגדולים גם של פיקוד העורף לא יגיעו. מה שצריך זה ג'קים פשוטים, זה הוכיח את עצמו בעבר ברעידת אדמה, הפקת הלקחים שיצאה משם הג'קים הפשוטים וכוח האדם המקומי הוא זה שמציל את החיים.

חיים גורן:

והכשרה בסיסית?

אייל אלקריף:

ההכשרה הבסיסית היא מה שיש לך בבית – מקוש, ג'ק, משהו שאתה יכול להרים.

דוד אהרוני:

אני אשמח לקבל מידע באשר למה שאתה אומר כרגע. זה משמח אותי לשמוע. כי אני כל כך הרבה פעמים אמרתי את הדבר הזה ולהרבה אוזניים ששמעו וראו, ולא הרגשתי שאני מקבל 'פיד-בק' בכיוון שאתה אומר כרגע. אני מקווה שאתה מכוון למה שאנחנו מדברים.

טוביה ינקלביץ:

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

אני מכון למה שאתה אומר ואנחנו מכוונים גם את המתנדבים למה שאתה אומר. חשוב הוא שתדע, אהרוני, המטרה שלנו זה לעבוד שלוב זרועות ולא כל אחד בנפרד, כי אנחנו משרתים את אותה מטרה, את אותם אזרחים. והתפקיד שלנו בעת חירום זה הצלת חיים.

אייל אלקריף:

אני אתן לך דוגמא על המרחב שלי. יש לנו את תחנת שכונות ותחנת יפתח, שכרגע היא מתפצלת, בכל תחנה 50 מתנדבים רק לחירום, שזה רעידת אדמה, צונאמי, כל הדברים האלה.

דוד אהרוני:

כן, אבל עוד פעם, בוא נהיה ספציפיים. עד היום כששמעתי חירום, אף פעם לא שמעתי מתעסקים בפנינו החול והאבנים ועניינים ולגבש את השכונה, זה לא פיקוד על התנועה ועל מי נכנס ומי יוצא, הדברים הקלאסיים של המשטרה.

אייל אלקריף:

הם לא יודעים לפקד על תנועה. מתנדבים גם אין להם סמכות לזה.

דוד אהרוני:

ידיים עובדות.

אייל אלקריף:

לי לדוגמא יש 47 אנשים, עוד לא השלמתי ל-50, 2 מתוכם הם פרופסורים שעובדים באיכילוב. החלק הארי זה בעלי טרקטורונים, שהם יכולים להיות עבירים בהריסות. חלק אחר זה בעלי טרקטורים, בעלי משאיות, בעלי ציוד צמ"ה, שאנחנו יכולים להתעסק איתם במקום עצמו. יש לי כולל שלם של אנשים דתיים, שלא הולכים לצבא ולא עושים מילואים, זה ידיים פנויות שיעבדו בעת חירום בקרית שלום ושפירא והם יודעים שזה התפקיד שלהם. עשינו גם כנס בינואר, כנס חירום, הסברנו להם, זה לא רק בזה, זה גם בטילים שנפלים לכיוון תל-אביב, כל מה שיכול לסייע.

סא"ל גד לידרור:

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

בטילים לפיקוד העורף יהיה, כי תהיה הכוונה, במקרה של צונאמי ורעידת אדמה. עד שאנחנו נגיע לשטח, ה-24 שעות הראשונות הן קריטיות, אז מצילים חיים.

דוד אהרוני:

רק שתדעו שגם אנחנו, הנחיות לעובדים שלנו נתנו, אם יש רעידת אדמה, אין מי שמתקשר אליכם, אתם לא קולטים ואתם יודעים שיש רעידת אדמה קשה, אתם מגיעים ישר לנקודה שבה מתעסקים בהצלת חיים. הם מגיעים, דרך אגב, לתחנת הכיבוי אצלנו, מצטיידים במקום ויוצאים מכיבוי אש ישר לעבודה. אני מקווה שההנחיות שלכם אומרות – חבר'ה, במקום שבו אתם נמצאים, מיד להירתם, כל מי שלמד – להתחיל לעבוד. לא לחכות להנחיות.

חיים גורן:

בוא נסגור שתעביר לנו איזה שהוא מידע בעניין.

דוד אהרוני:

כן, קצת מידע בעניין. איזה הכשרות, איזה בסיסים, מי עבר את זה, האם כולם – על הכיפאק, אני שמח לשמוע.

חיים גורן:

אני רוצה שניה לחזור, אמרת שיש בערך 5,200 מתנדבים היום, נכון?

טוביה ינקלביץ:

כן, אבל זה כולל גם את הערים שהן לא ת"פ עיריית תל-אביב, כמו רמת-גן.

חיים גורן:

אנחנו מדברים על 2,500 בערך פה בעיר, נכון? זה פחות או יותר סדר הגודל, כשזה מתחלק חצי חצי פחות או יותר?

טוביה ינקלביץ:

בירקון יש 1,800 מתנדבים,

אייל אלקריף:

1,150.

טוביה ינקלביץ:

1,800 עכשיו.

אייל אלקריף:

לפי הדף שהם שלחו – 1,150.

טוביה ינקלביץ:

בירקון?

אייל אלקריף:

כן, הם עוברים אותי ב-100.

דוד אהרוני:

דרך אגב, עוד פעם, תראו כמה שמתנדבים זה תורה בפני עצמה. יום אחד אם תעשה בדיקה אמיתית, יסתבר לך שיש יותר תושבים במדינת ישראל. למה? כי הצבא אמר שיש לו איזה 50,000 מתנדבים והוא אמר 30,000 ואני אומר 200,000. מסתבר שאותו מתנדב רשום ב-4 מקומות. כולם בסדר, הוא רשום ב-4 מקומות. פה, בברכה אני אומר את זה, הבן אדם רשום באמת בכמה מקומות מתנדב.

טוביה ינקלביץ:

אני מכיר את ה-1,800, אבל יש שם את הרצליה שהם לא שייכים לתל-אביב.

חיים גורן:

אנחנו מדברים על בערך 2,500, פחות או יותר חצי חצי. אני שואל שאלה כזאת: יש לנו שני מסלולים עיקריים נקרא לזה של התנדבות – יש את הקלאסי ויש את היחידות המיוחדות. ככה זה מופיע לי גם פה. נכון?

טוביה ינקלביץ:

נכון.

חיים גורן:

איך זה מתחלק ביניהם?

טוביה ינקלביץ:

בוא נאמר שהחלק הגדול יותר זה היחידות המיוחדות, אם אני מחלק את זה ברמה, שוב, יש לי את הנתון המחוזי, אם זה על 5,400, בסביבות קרוב ל-3,000 זה היחידות המיוחדות וכ-2,200-2,400 זה הקלאסי.

חנן פרץ:

פעם זה היה הפוך.

טוביה ינקלביץ:

כן, פעם זה היה הפוך. היום הנטייה היא יותר להביא טובים יותר.

חנן פרץ:

יותר הולכים על איכות, פחות כמות.

אייל אלקריף:

אצלי זה הפוך. אני לא ביחס הזה. אצלי זה 700 מתנדבים קלאסיים, איכותיים אבל, לא כאלה חסרי שיניים וצולעים, שזה מה שהיה נהוג פעם. ועוד 350 שהם עלית, שהם מסיירות, שייטת 3, סיירת צנחנים, כל מיני כאלה שבאמת אפשר להתגאות בהם בשטח ושהם יכולים לסייע. אתה בטח מכיר אותם, 669 וכל אלה החדשים שהבאנו, בשנה האחרונה הכשרנו, בוא נאמר, נפטרנו מ-230 אנשים שלא היו מתאימים לדעתי, וגייסנו 320 במקומם. אני אומר לך, עלית, רק להתגאות בהם.

חיים גורן:

ולמה אתה אומר חסרי שיניים, יש זה עם בעיה?

אייל אלקריף:

זה נראות. אתה רוצה שמישהו שישמור עליך בבית שלך, בשכונה שלך, שאין לו שיניים? הרעיון שמי שבא לתת לך שירות, לשמור עליך מבחינת אבטחה, כי אגב, ב-747 זה היה לטובת מחלקת בא"ח, אז אל תביא סעדים או סיעודיים, תביא אנשים שיכולים להגן עליך בעת חירום.

אבי דוד:

יש גם באמת הגבלת גיל וכו'.

חיים גורן:

את הנקודה הזאת הייתי רוצה לפתוח, ופה אני אעשה עדכון קצר ואז נפתח את זה לדיון. אנחנו חשבנו שנכון לעשות, וזה בשיתוף פעולה באמת עם המשטרה והדוברות של העירייה, קמפיין לעידוד הגיוס למשמר האזרחי, מסיבה פשוטה שגם המשטרה, אתם באתם ואמרתם – אין ספק שצריך עוד. ויש נקודות ספציפיות שגם אנחנו יודעים להגיד ששם צריך עוד, נכון אייל? בעיקר באזור נווה שאנן והשכונות שבעיקר סובלות ממתקפת הזרים ואין שם הרבה ישראלים בכלל, קל וחומר שמתנדבים אין שם, וגם באזורים מסוימים אחרים. ועל מה שהייתי רוצה לפתוח את הדיון, עם הנציגים שיש פה גם של הציבור, באמת איך אנחנו יכולים להגביר את הגיוס, מה יכול לעודד אנשים לגייס עוד אנשים, מה לקלאסי ומה למיוחד. למרות שאני מניח שלמיוחד יש, כמו שאתה אומר, אתה לוקח מישהו בוגר השייטת, יש לו כבר את המוטיבציה.

אייל אלקריף:

לאו דוקא מתגוררים באיזור השכונה.

חנן פרץ:

יש לו במיוחדים גם עובד עירייה שלנו. הוא היה עובד אגף המחשוב, הוא לא בסיירת ולא בכלום והוא קיבל אותו לא מזמן. זאת אומרת, שלא תיבהל שזה רק סיירות, גם אדם נורמטיבי

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

והוא איכותי והוא יודע להציג את עצמו, הוא יגייס אותו למיוחדים. תקן אותי אם אני טועה, אייל.

אייל אלקריף:

זה בן אדם איכותי, שנראה טוב, בריא, צעיר, יכול לרוץ אחרי גנבים, יכול לתת דו"חות תנועה, לבצע מעצרים.

חנן פרץ:

יפה. זה לא חייב להיות יוצא סיירת, שלא תחשוב.

חיים גורן:

אני מבין. אבל זה משהו שצריך לבוא עם יותר מוטיבציה.

חנן פרץ:

נכון, מוטיבציה. ומישהו שיודע לעמוד ויידע לתת את המענה במקרה של, הרי למה נמצאים? לא רק בשביל להסתובב. אלא אם יש גנב צריך לרוץ אחריו ולתפוס אותו. או אם יש חלילה אירוע חירום, הוא צריך ללכת ולעזור ולמשוך ולהרים את הסלע. הוא צריך לעשות את הדברים האלה, ולזה הוא מתכוון. אני פשוט גם בכובע של המתנדב, אני גם רב-פקד, עליתי אפילו בהתנדבות במשטרה. אני מפקד, לא בתל-אביב, אני מפקד במרחב איילון, בחולון, על מתנדבים, במקרה הזה מתנדבי תנועה. וזה באמת נכון, היום המשטרה, בכלל, אגף המבצעים שפעם היה אגף קהילה ומשטרה, העבירו אותו לאגף המבצעים, שינה פאזה. באמת, היום רוצים יותר מקצוענות, יותר איכות, כי בסוף אותו מתנדב שנפגש עם אותו לקוח, אותו אזרח, אותו לקוח חייב להבין שהמתנדב הזה הוא לצורך העניין איש משטרה לכל דבר.

אייל אלקריף:

לתת לו תחושת ביטחון.

חנן פרץ:

אסור שתהיה את ההפרדה הזאת, אתה מתנדב אז אתה נראה, והמשטרה משקיעה המון באיכות, בסינון, ולא פחות מזה במקצועיות. כי זה באמת מה שאנחנו צריכים, אנחנו צריכים

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

את האנשים שיהיו ויתנו גם את המענה, ושלא חלילה יקרו מקרים שפשוט קרו. קרו שאנשים רצו – דוקרים כרגע ותתקשרי למשטרה. מתנדבים שעשו. גם דברים כאלה קרו, בגלל זה המשטרה התעוררה וזה בסדר גמור.

חיים גורן:

לוי ויוסי, תציגו את עצמכם.

לוי מלייב:

לוי, מטעם ש"ס, אני גר בקרית שלום. האמת שאני בקשר טוב עם ה-מש"ק של קרית שלום, גיא ואיציק. קרית שלום עברה איזה שהוא תהליך באמת מול העירייה. הרבה פעמים אתה אומר – הירקון יש להם יותר מתנדבים מאשר באזור של דרום תל-אביב. מאיזו שהיא בחינה זה נשמע הגיוני, כי היחס של התושבים לגבי המשטרה זה קצת יצר מצב שלא כולם התגייסו, מיחס שהם קיבלו בשכונה או בהתנדבות שלהם. צריך להיות איזה שהן נקודות זכות, בשביל שבאמת נתחיל להוציא אותם ולגייס אותם, נקודות זכות אולי כלפי העירייה מול התושבים שבאמת התגייסו ובאמת יהיה להם את המקום הזה, אתה יודע, של – טוב, אני מתנדב, אבל יש לי נקודות זכות מול העירייה, לא יודע באיזה מובנים זה יכול לקרות.

אייל אלקריף:

מה זה נקודות זכות מול העירייה?

חיים גורן:

לתת להם איזו שהיא תועלת.

לוי מלייב:

משהו תועלת.

חיים גורן:

שהעירייה תיתן להם, לא יודע מה, משהו יפה.

אייל אלקריף:

הנחה במשהו?

חנן פרץ:

המשטרה נותנת למתנדבים הוקרות במופעים, בפעילויות, כנסים, שלעירייה יש חלק בזה, אנחנו מממנים חלק מהפעילויות האלה.

לוי מלייב:

באמת יש איזה שהוא משהו שהם מקבלים. אבל מול העירייה, בשביל לעודד את התושבים בשכונות הדרום לצאת ולהתנדב, רובם הם קשיי יום, אנשים שבסופו של דבר עובדים 10-15 שעות בשביל לפרנס את המשפחה שלהם, אז לבוא ולתת להם, כאילו בואו להתנדב, זה יותר קשה להם, להוציא אותם. אז ברוב המקרים זה או פנסיונרים עם 4 שיניים, כמו שאתה אמרת, וזה לא בחורים צעירים כי הם צריכים ללכת לעבוד. ועוד הפעם, אין להם שום סיבה לבוא ולהתנדב. אז בסופו של דבר באזורים האלה זה לא העלית שבאים, אז הם באים ממקומות אחרים העלית שאמרת שהם באים להתגייס. כשאתה מדבר על נקודות זכות, אני מאמין שאם נגיד לדוגמא, סתם רעיון, העירייה תבוא בנקודות זכות מול הארנונה או משהו, מול מתנדבים שנותנים 100-150 שעות בחודש בבסיסים בדרום תל-אביב, אז הם יבואו ובאמת יהיה להם סוג של רצון טוב.

חנן פרץ:

או אולי יותר רלוונטי הנושא של סטודנטים שבאים, אולי מלגות למיניהן שעושים.

לוי מלייב:

כמו פר"ח. כמו שיש את פר"ח של הסטודנטים שהם באים ומתנדבים בשכונות.

חיים גורן:

תכניס את זה לתוך ה – יש כאלה שכבר מקבלים מלגות.

אייל אלקריף:

יש את זה לסטודנטים. אני גם חותם להם על אישורים. אבל הוא מדבר על האזרחים, התושבים המקומיים.

לוי מלייב:

כי עוד הפעם, מבחינה הגיונית, אני מאמין שאתה כבר הרבה שנים באזור דרום תל-אביב,

אייל אלקריף:

כן, 13.

לוי מלייב:

13 שנה. ואנשים כאילו בסופו של דבר זה לא אנשים שאתה יכול להוציא אותם 'טיק-טק' החוצה, כי עוד הפעם, עזוב היחס שהם יקבלו מהמבטים מהשכנים ודברים כאלה של – מה, אתה מתנדב? אני מאמין שעברת את זה עם סוגים אחרים של מתנדבים שהיו לך. אז צריך כאילו, הם בסופו של דבר כן רוצים להגן על השכונות שלהם. ובקרית שלום אני יכול להגיד לך שגיא עשה עבודה, באמת, מול בני הנוער, אני בתור, שהייתי כאילו הנוער של השכונה, לא חשבתי שאי פעם בתחנה אצלנו בקרית שלום בני הנוער יישבו עם גיא ויתנהלו איתו בשיחות, כאילו שיחות נפש.

אייל אלקריף:

רק מילה אחת לגבי מיל"ה. מיל"ה זה משטרת ישראל למען הנוער, לקחו ילדים שרגל אחת כבר בפשע והחזירו אותם בתשובה, בסביבות ה-20 בני נוער, מגילאי 13 עד 18, עברו הכשרה והכוונה במשך חצי שנה, וזה היה הצלחה.

טוביה ינקלביץ:

והתנאי שלהם כדי להצטרף לפרויקט הזה – מקלים איתם עם הענישה.

חנן פרץ:

דרך אגב, יש לנו חלק בזה. אני במקרה בירקון מתעסק עם זה, אנחנו הקצינו להם את המקום, במקרה הזה מרכז קהילתי, לעשות את הקורס הזה ואת הדבר הזה שהם עשו לילדים. זה במרחב ירקון.

חיים גורן:

מה עושים?

אייל אלקריף:

כל מיני. היה לנו במשטרה את שרית חדד אז לקחו אותם לשם. כל מיני פעילויות. כדורגל, משטרה נגד בני נוער.

חיים גורן:

לא דברים שקשורים לזה שהם יעזרו למשטרה בעת צרה?

אייל אלקריף:

לא, לא, לעזור, אנחנו עושים הכול.

לוי מלייב:

אחרי שהיה את הפרויקט הזה, מתוך הקבוצה של גיא היו שם 20 בני נוער שיצא לי לדבר איתם, מתוכם 5 לפי דעתי כן ימשיכו בגיל 16, 17, 18 לבוא ולהתגייס, אחרי ה-60 שעות של המחויבות האישית שלהם, אז הם יוכלו להתגייס למשמר האזרחי.

אייל אלקריף:

כמו שוטר בגן ילדים, שהוא לא מרתיע, שהוא יחד עם הילדים, הם אוהבים אותו, אותו דבר פה – זה משנאה עבר לאהבה.

דוד אהרוני:

אני לא מתמצא בזה, אבל יש מה שנקרא מחויבות אישית לבתי ספר,

אייל אלקריף:

כן, יש, בגילאי 15.

דוד אהרוני:

יש את זה?

אייל אלקריף:

כן, זה 60 שעות ואחרי זה הם הולכים.

חיים גורן:

המורעלים נשארים בדרך כלל.

אייל אלקריף:

ברור, הם לא צריכים את המחוייבות האישית.

חיים גורן:

אתה אומר, גם בקמפיין שאנחנו עושים היום, שיכלול אגב גם תחנות אוטובוס והאתר העירוני וכל זה יבוא לידי ביטוי הקמפיין לעידוד הגיוס, אתה אומר, צריך לראות איך אנחנו מראים שזה שווה בעצם, שזה נותן לו איזה שהוא משהו.

חנן פרץ:

כן, אבל אז זה מוריד, זה לא מתנדב, זה – תן לי ואני אתן. דרך אגב, אני לא פוסל את זה. אני לא חושב שצריך לפסול את מה שנאמר פה. אבל לא צריך – תן ואני זה. כן, במסגרת ההתנדבות יש פעילויות ויש תחומים חברתיים שיוזמים. אני אומר לך, אני כמתנדב, יש לנו אירועים שעושים לנו, הפיקוד עושה לנו הוקרות, תעודות הערכה, מופעים שיוזמים, ארוחות, גיבושים למיניהם, סיורים, טיולים, ימי כיף, אילת. עושים. השתתפות, בכלל, אני לא יודע אם אתם יודעים, היום למתנדב יש אפשרות להיות חבר בקרנות השוטרים. המשטרה יודעת לתת סוג של הטבות למתנדבים. דרך אגב, אני לא יודע אם אתה יודע את זה, אבל היום למתנדב, אתה יכול לקבל את ההנחות שלו אם אתה מתנדב ב-,

לוי מלייב:

נגיד אמה, עשתה את הסיירת הורים,

חנן פרץ:

אז קיבלו בגדים וקיבלו זה?

לוי מלייב:

לא, סירת הורים. בלי שום קשר, באו, לקחו פרויקט, קבוצה של הורים מקרית שלום שפירא, והתחילו להסתובב. אחד המקרים שהיו שם, בדיוק היתה איזו שהיא קטטה שבדיוק באותו זמן האמהות האלה עברו שם, 3 דקות אחרי זה אמנם עברו צוות בילוש ואחרי כמה דקות באו גם מתנדבים. אבל הם עצרו איזו שהיא פעילות. ההורים, למה הם יצאו? כי הם לא קיבלו שום דבר. אז הם ניסו למצוא איזו שהיא נקודת זמן של לצאת. אבל עוד הפעם, זה שכונות כאילו, בלי לזלזל, גדלתי במקום הזה, בשביל להוציא מתנדבים שהם לא בלי 4 שיניים, זה אנשים שאתה צריך להוציא אותם מהבית ולתת להם תחושה של – 'ואללה', אתם מקבלים,

קריאה:

מה אתה מציע?

לוי מלייב:

אני לא יודע מה אני מציע. אין לי את הכלים,

אריאל זכריה:

ממה שהתרגלתי, הורגלתי, יודע, נולדתי, עם עוד הרבה אחרים כמוני בשכונות, וחיים, אתה יודע בדיוק מה אנחנו עושים, ולא מהיום, מי שרוצה להתנדב לא עושה את זה בשביל לקבל משהו. סליחה שאני אומר לך את זה, באמת.

קריאה:

זה טריגרים שונים.

אריאל זכריה:

אני יודע. אבל לא, זה לא טריגרים שונים, זה צריך להיות המשכיות אחרי זה.

אייל אלקריף:

תגיד כמה זמן אתה מתנדב, אתה שנים.

אריאל זכריה:

אני בשכונה בכלל מתנדב 21 שנים, אני מתנדב במשטרה 8 שנים, ואני לא מרגיש, לא רק אני, אני לא מדבר רק על עצמי אלא גם החברים שלי, למשל היום צריך להיות לי המשך למה שאני עושה, זה קורס שוטרים שלב ב' שאני צריך ללכת אליו,

אייל אלקריף:

בשעה 6.

אריאל זכריה:

כן, ואני אהיה שם.
ואני לא מרגיש שאני צריך איזו שהיא תמורה עבור מה שאני עושה, כי זה מה שאני רוצה לעשות בסופו של דבר.

חיים גורן:

אבל אתה מסכים איתי, אריאל, סליחה שאני קוטע אותך, שאתה נמצא באיזו שהיא שכבת עלית יחסית מרוב תושבי השכונה.

אייל אלקריף:

הוא הגיע לזה בזכות. הוא לא התחיל ככה. 'או-טו-טו' בסוף החודש, אהרוני, הוא ועוד אחד כמוהו, שלב ב', מוציאים לבד ניידת משטרה ומטפלים באירועים.

חיים גורן:

אבל זה הקצה החיובי.

אייל אלקריף:

בסדר, כי הוא התחיל ממשוהו, מאיזה בסיס, הוא התחיל כפעיל שכונה, לא כמתנדב.

אריאל זכריה:

ההתמשכות היא משם, לפעילות במשטרה בתור משמר אזרחי רגיל. אחרי זה יפית, אחת השוטרות שם, שכנעה אותי ללכת לקורס שוטרים. וכל זה, דיברו על זה שבשכונות וזה בעייתי. אני לא מרגיש שום נקיפות מצפון, אין לי שום בעיה לראות איזה אחד שגדלתי איתו בתור ילד, ואם אני צריך 'לתקוע' לו מה שצריך אז הוא 'יחטוף', אין לי שום בעיה עם זה.

חיים גורן:

מה כן יעודד אנשים?

אריאל זכריה:

לעודד אנשים זה כבר סיפור הרבה יותר ארוך והרבה יותר גדול, אתה זוכר שדיברתי איתך על זה? שאמרתי לך שצריך קצת,

חיים גורן:

אבל בוא נדבר על זה.

אריאל זכריה:

זה הרבה יותר קשה לדבר על זה מאשר ככה במילים הקצרות.

חיים גורן:

בתמציתיות, נקודות שאפשר לחשוב עליהן שיעודדו.

אריאל זכריה:

אני חושב, לפחות מבחינת המשטרה הכול בסדר. אבל כמו שלוי אומר, מבחינת עיריית תל-אביב, יש איזה שהוא חוסר רצינות בהתייחסות שלהם כלפי המתנדבים, יש. אני יכול לומר לכם שאני גם מתנדב במקלטים, בפתיחת מקלטים של העירייה בזמן חירום ובתרגילים, אני לוקח ימי חופשה על חשבוני, לא מחפש שיחזירו לי כסף ולא כלום, וגם אני לא רוצה את זה עכשיו. אבל כשעמדתי באמצע רחוב האצ"ל שם והיתה בעיה באחד המנעולים שניסיתי לפתוח, אני קודם כל מאז היום הראשון שלי, ואני קצת כועס שאני אומר את זה עכשיו, היום הראשון שלי, של אילה, של נעמי, ועוד יש מתנדבים רבים אחרים, כשהלכנו וראינו מה שקורה, אנחנו

חבר המועצה חיים גורן
י"ד סיעת דרום העיר

ביקשנו שיהיה מפתח מאסטר אחד בלבד, שיפתח את כל המנעולים האלה. מה שעושים לנו, הביאו לנו איזה 8 סוגי מפתחות שונים בערך, אני לא יודע מה, ואם לא רואים טוב אז תראה לי מנעול שייפתח. בקיצור, מה אני רוצה לומר לך? באותו יום בפעם האחרונה, וזה מאד הרגיז אותי, אני בא ואני מודיע אצלנו שם למנהל הרובע, שמשוה לא בסדר באחד המנעולים ושישלח מישהו. אני מחכה לפחות איזה חצי שעה. אני אומר לו – אמנון, מה קורה? איפה הבן אדם? לא, הוא צריך לבוא, הוא צריך לבוא. מה לעשות, בן אדם, רציתי לשתות, לאכול משהו, הלכתי וקניתי לי משהו לאכול. הבן אדם בא מתברר פתח איזה משהו, אני לא יודע מה עשה שם, השאיר את זה סגור, לא אמר לי כלום, לא חיפש אותי, שום דבר. היה ואיננו. אני אומר לו – מה קורה, אמנון? למה הוא לא בא? אני מתקשר אליו, מה, אני יודע שהוא היה. מתקשר אליו עוד פעם – מה, אני הייתי שם. אני בא למנעול, אני עושה לו 'טאק', טוב, לכל הרוחות, פתחת אותו, אז תפתח אותו עד הסוף, למה השארת אותו ככה תלוי? דבר משהו, תגיד לי שאתה היית פה, תחפש אותי. וכשאנחנו מדברים על הנושא הזה של מנעולים, למה לא סוף סוף שמישהו ישים את אוזנו וישמע למה שאומרים המתנדבים, שיודעים טוב מאד מה קורה, ואומרים – בבקשה, תעשו מפתח אחד בלבד כ'מאסטר' לכל המנעולים. להיות קשובים לשטח. זה מתפתח להרבה יותר, אבל אני נותן לך את הדוגמא הבסיסית הקלה.

דוד אהרוני:

אני מאד מכבד את העשייה שלך ואת ההתנדבות שלך, אני לא יכול להתאפק, אני חייב להשיב, לא על המקרה הספציפי, אני רוצה לתת לך רק את המדיניות. לא ברמה של מה קרה באותו יום עם אותו אחד שפתח או סגר או משהו כזה. אני רוצה שתבין, המקלטים שלנו, מתוך 240 מקלטים, חלק גדול, רובם הם גם מקלטים דו תכליתיים. כלומר, יש שם מישהו כרגע שיושב, יש לו ציוד ורכוש פרטי אישי שלו, ובשעת חירום יש נוהל שמחייב אותו לפנות את המקלט תוך X זמן.

אריאל זכריה:

תאמין לי, אני מכיר הכול.

דוד אהרוני:

אתה שואל בעצם – למה לא נותנים מפתח? יש בזה איזה שהוא הגיון מסוים. הבעיה שלנו בחירום היא לא משך הזמן לפתיחת המקלט. זו לא הנקודה וזו לא הבעיה. אם אתה שואל מה

חבר המועצה חיים גורן
י"ד סיעת דרום העיר

הבעיה שלנו במקלטים, זה יותר הניהול הפנימי של המקלט של התושבים במקום כדי שיוכלו לחיות נורמאלי. כי מה קורה? בחירום אנחנו פותחים פעם אחת את המקלט ואני מעדיף שלא יהיה מפתח אצל אף אחד ביד. אתה יודע למה? שלא בטעות חס וחלילה, מישהו בטעות, בנסיבות כלשהן, יסגור את המקלט ויילך לשירותים או שיגיד – תשמע, יש פה כמה דברים שהשארנו, בוא שלא יגנבו – יסגור, יילך, ואז תהיה אזעקה ואנשים יזכרו שהמקלט פתוח, ירוצו ויישארו בחוץ כי המקלט סגור. זאת אומרת, יש פה הגיון מסוים למה אנחנו לא מפזרים מפתחות. עכשיו, מה קורה גם? כשיש ציוד אישי של אנשים, מחר ייגנב לאותו דו תכליתי, לאיזה אומן, ציור שעולה לו הון תועפות ועכשיו הלכה לו התמונה. מישהו צריך עכשיו לנהל איזו שהיא חקירה למי היו מפתחות, איפה זה הגיע, מי נכנס, מי יצא. אנחנו לא רוצים להיות שם. ושוב אני אומר, לא לקחת,

אריאל זכריה:

סליחה שאני עוצר אותך ואומר לך,

דוד אהרוני:

בבקשה. הייתי חייב להסביר לך,

אריאל זכריה:

אתה מדבר על מקרה, אפשר לומר, כמעט קיצוני, שמישהו מאותם אנשים שמתנדבים ייכנס וייגנב.

דוד אהרוני:

אני לא אמרתי את זה.

אריאל זכריה:

זה נראה לי קצת, אתה יודע, אנחנו פותחים את זה כבר, אתה יודע, לנושאים הרבה יותר,

חיים גורן:

אריאל, שניה, אנחנו פשוט חייבים לסיים עוד מעט.

אריאל זכריה:

או קיי, הבנתי. אמרתי לך שזה יתפתח לדברים אחרים, אני ידעתי.

יוסי רנרט:

שמי יוסי רנרט, אני נציג הגמלאים. אז גם בתפקידי בתור מי ששלח אותי, אני רוצה להגיד שבעניין התנדבות, כשאני הייתי צעיר היה הרבה יותר קל לגייס מתנדבים, היום יותר קשה. אז אחד אומר – בוא תוריד להם ארנונה. אם מישהו רוצה להתנדב, אז זה לא בגלל ארנונה.

חיים גורן:

גמלאים מתנדבים הרבה?

יוסי רנרט:

אני תיכף אגיע לזה. אולי נעשה את זה ביחד, כי העירייה צריכה מתנדבים בעוד דברים. בעניין הזה, אני גם פתחתי פעם כמה מקלטים ויש לי הצעה שהיא יותר פשוטה מפשוטה. בכל מקום שהמקלט הוא דו תכליתי, זאת אומרת, יש גם בפנים פסל וגם זה, שני מנעולים. הפסל הוציא את הזה שלו – הוריד את המנעול שלו. ואף מתנדב שיש לו מפתח בבית לא יכול להיכנס כשהמנעול השני סגור. זה דבר הכי פשוט. אני למשל בא מנחלת יצחק. שנים ניסיתי להעביר את נחלת יצחק לתחום השיפוט המשטרתי של תל-אביב. הנה באסיפה, אני לא רואה מישהו, אנחנו שייכים לגבעתיים. זה דבר כל כך מלאכותי, שזה אי אפשר.

חיים גורן:

לאיזה מרחב אתם שייכים?

חנן פרץ:

מרחב דן, תחנת גבעתיים.

יוסי רנרט:

אין עם מי לדבר.

חנן פרץ:

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

בביטחון יש לי שם מספר בתי ספר שהם, ממש בודדים. המנחה שלהם זה משטרת גבעתיים.

חיים גורן:

בית ספר איילון?

חנן פרץ:

בית ספר איילון, כן. הגנים שם, תחנת גבעתיים נותנת להם זה. הקאונטרי שנמצא שם, יש לי שם קאונטרי.

חיים גורן:

זה רק נחלת יצחק או גם ביצרון?

יוסי רנרט:

נחלת יצחק שייכת לגבעתיים. תעשה slash ותגיד – אז אין לי משטרה. יש שני שוטרים שיושבים במגדל המים ואני קובע פגישה עם השוטר דרך הרובע, שאני גם בוועד אז אני בא בצורה של תפקיד, קובעים לי פגישה, הוא לא פותח את הדלת. עד שהוא פותח, זה כאילו מועדון פרטי שלו. יש לו איזה מכשיר כושר ואקווריום. זה נקרא משטרה?

חנן פרץ:

איפה?

יוסי רנרט:

בנחלת יצחק, במגדל המים.

חנן פרץ:

זה של המשמר האזרחי.

יוסי רנרט:

בערב יש משמר אזרחי, אבל בבוקר יש שם שני שוטרים. הוא לא פותח את הדלת אפילו.

חנן פרץ:

זה רלבנטי רק לטוביה, שיידע מזה, כי הוא אחראי גם על זה. זה סוג של מובלעת שם.

יוסי רנרט:

כשיש אסיפה של נציגי משטרה או פיקוח ברובע ואני בא, אומרים לי – אתה אין לך מה לדבר, אין לך אף אחד פה מגבעתיים. אתה לא שייך לתל-אביב. אמרתי – אז תביא מישהו (כמו שביקשתי אצלכם), אז תביאו מישהו מגבעתיים. ולפני שעזב את העירייה ד"ר טיומקין, שהיה ניצב, מפקד מחוז, הוא לא הצליח לסדר לי את זה. מה יותר פשוט מזה? כשדיברנו איך לגייס מתנדבים, זה פרק בפני עצמו. אני מתנדב כי אני חושב שאני צריך להתנדב. אני עושה אלף ואחד, מי שמכיר אותי, אני לא בא להלל את עצמי, לא בתחום ביטחון, אבל בהרבה הרבה דברים. מתנדבים היום יש פחות רצון להיות מתנדבים. פה דיברו על אנשים שאין להם שיניים, יש להם שיניים. האנשים בעלי המוטיבציה לא מפוזרים שווה בכל תל-אביב. מה שכבר הגיעו מזמן בכל מיני מוסדות לרעיונות, זה פיזור. יש לי כמה חבר'ה פה, לי אין בשכונה שלי מישהו שאני מכיר אותו שהוא היה כזה 'פייטר', שכשהוא יבוא הפושע יפחד ממנו. אז אם מישהו מתנדב והוא גר בדיזנגוף, קח אותו לנחלת יצחק לסיור. יכול להיות שבחור כזה, יחד עם כל מיני דברים שנעשה, בהרצאות וסיפורים וגבורה, מה שאני עושה, אני עכשיו הופך את בית הקברות למקום חינוך וביקור של קבוצות נוער ותלמידים, ואני מזמין את מי שרק רוצה, זה גם לא עולה כסף, בענייני שואה ותקומה. אני אישית שיפצתי את כל האנדרטאות לשואה בנחלת יצחק וכל הבחורים שנפלו ב-48 ובמחותרות ובמאורעות לפני ושגרו בתל-אביב, כולם קבורים בנחלת יצחק. מ-36, כל מי שנהרג והיה גר בתל-אביב, קבור בנחלת יצחק. אז יש סיפורים ועושים הרבה דברים יפים. יש אנשים שמתלהבים ממשו.

אבל בגדול, אם אני חוזר לעניין המתנדבים של המשמר האזרחי – אין צעירים בנחלת יצחק. אם מישהו אצלנו עבר קורס קציני משטרה והוא דיווח ישר לאיזה מפקד בגבעתיים וזה, הסמל שיושב בבוקר נעלב אז הוא הפסיק להיות פעיל, וזה נתן לו כמה אופניים וכמה חולצות, זה משחק ילדים. פגשתי חבר משכונת התקווה, אז הוא אומר לי ככה, כמה חבר'ה שלו, אזרחים, ראו אונס, ניסיון לאונס. ההוא ברח. הוא אומר – כל הכושים דומים, מה אתה רוצה? מי ירוץ אחריו? איך אני אדע שזה זה? אנחנו פה משחקים. הסיורים של רק כמה זקנים שהולכים, זה אפקטיבי עד שהגנב יוציא לך איזה משהו מהכיס. אנחנו צריכים שוטרים. וכשיש בניידת גם שוטר, לפחות אחד כמו שצריך, שיודע לעשות את העבודה. מה אני, נגיד שאני מתנדב למשמר האזרחי, יש גנב, הוא עולה על הצינור, מה אני עושה, אני עולה אחריו? אצלנו, אני בא, אני רואה מי זה החבר'ה, אין. אנחנו בכלל לא שייכים לתל-אביב, זה מן דברים כאלה שאי אפשר

לתאר. למה אני לא שייך לתל-אביב? מה אני עושה בוועדה כזאת, כשאני אומר נחלת יצחק, אז ישאלו אותי גם איפה זה תיכף.

דוד אהרוני:

אפשר גם להזמין אותם לפה, אבל אתה צודק.

יוסי רנרט:

הנה, ביקשתי, אי אפשר להביא אותם.

דוד אהרוני:

למה?

יוסי רנרט:

כי אנחנו חו"ל. ככה. וניידת של גבעתיים מסיירת אצלי? שום דבר. מכוניות חונות בתחנת האוטובוס. ישבתי אצל ראש העירייה ב-5 בנובמבר, עם כזה תיק תפרתי לו, מכוניות חונות בתוך תחנות האוטובוס ואנשים הולכים גם לסופרמרקט וגם לבתי הקפה, כי הם יודעים שאין שוטרים פה. אופנועים נוסעים על המדרכה, פקח עירוני לא יכול לאכוף את זה. על יד מגדלי תל-אביב סידרתי רחוב אחר שאפשר יהיה להחנות, אז ירדו מהמדרכות. אבל פקח עירוני לא מסוגל לאכוף את ההוראה שאסור לנסוע על המדרכה? אופניים, מילא, יש ילדים, אבל אופנועים על המדרכות. צריך שוטר. לי אין שוטר.

חיים גורן:

יש לי איזה רעיון לפיתרון דווקא, זה צריך לבוא מהשיטור המשולב.

חנן פרץ:

אתה בקשר עם הקאונטרי, עם דידי ועם אלינור, אתה בקשר איתם?

יוסי רנרט:

כן. נו?

חנן פרץ:

רציתי רק לדעת, כי הם שם,

יוסי רנרט:

אני חושב שזה רציני, צריך לפתור את העניין.

איך אומרים אצלנו? שהנגר יהיה נגר ושהשוטר יהיה שוטר ושהשוטר יהיה שייך לפה, לתל-אביב, ואני יודע עם מי לדבר. וכשאני יושב עם המפקד, אני יודע שזה המפקד שלו. ולא שאחד אומר – אתה לא תגיד לי מה לעשות. בא חבר שלו עם כזה כל התחפוש פה של הפורים, אומר לי – מה אתה מתחצף אליו? אמרתי – אני באתי כנציג הציבור, באתי דרך מנהלת הרובע. אתה לא מכיר אותי. אני לא ראיתי בחיים שוטר פה מסתובב. אתה לא תגיד לי. אמרתי, עוד רגע הוא עוצר אותי. הלכתי הביתה. חבר'ה, זה לא מצחיק. אני כנציג השכונה, אני רוצה להיות שייך לתל-אביב.

טוביה ינקלביץ:

אני הייתי רוצה, ברשותך, להתייחס דווקא לנקודה שציין נציג ש"ס לעניין של חשיבה מההיבט של הרשות המקומית. זה בידיים שלכם ולא בידיים שלי.

חיים גורן:

תתייחס לזה בקצרה ואחרי זה אני ברשותכם אעשה סיכום ונסיים.

טוביה ינקלביץ:

גם בתוך המשטרה נעשתה עבודה כדי ללמוד ולהבין מה כן לעשות על מנת לשמר את המתנדבים ואיך כן להביא מתנדבים לשורות המשטרה. אחד הדברים שמאד חשוב פה לתת את הדעת, זה הנושא של הדימוי העצמי. צריך לקחת בחשבון שהאנשים האלה שגרים בשכונות הדרומיות של תל-אביב, מעבר לנושא של המצב הסוציו אקונומי שלהם, שהוא נמוך, שבהחלט המוטיבציה היא לא גבוהה, כן לראות אפשרות מבחינת הרשות המקומית איך להעצים אותם, ואני לא מדבר פה מההיבט החומרי בנושא של הנחות בארנונה או משהו כזה, אלא יותר בהיבט הסביבתי, להעצים אותם מבחינת שיפור סביבת המחיה שלהם שם, העלאת

חבר המועצה חיים גורן
י"ד סיעת דרום העיר

הדימוי, פעילויות יותר משולבות של הרשות עם התושבים. אצלנו במשטרה לדוגמא, אני יכול לומר שהנושא של המתנדבים נכנס לנושא של מצוינות, ושם כל יחידה נמדדת במה היא עושה לטובת המתנדבים. והיום, כמו שציין חנן, המתנדבים הם חלק אינטגרלי מעבודת המשטרה, הם חלק אינטגרלי בכל מה שקשור גם בהווי של המשטרה, בפעילויות החברתיות של השוטרים, ופה היחידות נדרשות לעדכן ולדווח מה הם עושים עם המתנדבים. וזה בא לידי ביטוי של תעודות הוקרה, ואני לא אחזור כי כבר זה נאמר פה. חשוב הוא פה להעלות את הדימוי, להראות כמה הם חשובים. זה יקל על הרצון שהם רואים שנותנים, זה גם ייתן להם לתת.

אייל אלקריף:

וגם מה הם עושים למען השכונה שלהם. לדוגמא, היום החבר'ה שלך היו ביום המעשים הטובים, הם צבעו שם גדרות.

אריאל זכרייה:

אני פשוט מחוסר זמן לא הלכתי.

אייל אלקריף:

אבל כל השאר הלכו, שזה הכי חשוב.

חיים גורן:

אני אסכם, ברשותכם. קודם כל, זו היתה ישיבה ראשונה, אז באמת התרכזנו רוב הזמן בלהכיר אחד את השני ואת התפקידים ואת הממשקים שיש לכל גוף ולכל אחד פה עם העירייה ועם שאר הגופים. עלו פה כמה דברים נקודתיים שקשורים גם לשעת חירום, שזה דברים שאנחנו נצטרך להעביר אותם הלאה וגם אולי לדון בהם בנושאים של משק לשעת חירום. וגם בנושא של התנדבות במשמר האזרחי, שזה נושא שהייתי רוצה שנרחיב עליו עוד ונמשיך איתו עוד הלאה. יש פה הרבה מה לעשות אני חושב. בגדול, אני חושב שברגע שיש באמת רצון טוב מכל הגופים לשתף פעולה, ויש הבנה שהמתנדבים זה משהו שתורם הרבה מאד גם לעיר וגם לעבודת המשטרה וגם לפיקוד העורף בשעת הצורך, אז זה אומר שכולם מרוצים וכולנו נהנה מהסיפור הזה של המתנדבים, ולכן יש לנו אינטרס לקדם את זה, לעודד את זה, לעשות את זה כמה שיותר נכון וטוב.

חבר המועצה חיים גורן
יו"ר סיעת דרום העיר

אני מעדכן אתכם שב'קמפיין' שהולך לרוץ, אחד הדברים המרכזיים שעלו, שהתבקשו על ידי דובר העירייה, היה להביא סיפורים אישיים של מתנדבים, באמת סיפורים מיוחדים. אני מניח שכבר התחלתם לעבוד על זה. ולהראות אנשים שנותנים למען השכונה שלהם, למען העיר שלהם, עושים דברים, וגם את הסיפוק שיש להם מזה. בסוף אני מאמין שהדבר הכי טוב שאתה יכול לקבל זה סיפוק. הדבר הכי טוב שאתה יכול לקבל והכי ניתן לך, וגם אם יש 'טריגר' ראשוני שאתה צריך בשבילו להתחיל את ההתנדבות, מה שישאיר אותך בהתנדבות זה לא איזה 2 נקודות בארנונה אלא יותר הסיפוק שיש לך מהעבודה הזאת. תודה רבה לכולם. אני אשלח אליכם כמובן את הפרוטוקול.

***** הישיבה נעולה *****

